

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

An oculus tuus nequam est, quia ego bonus sum? Qua parte peccator à se
timorem Dei excusit, eadem Deus peccatori timorem magis incutit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

opus cogitate de opere, & dabit vobis mercedem in tempore suo.

1. Offic. 6. Sic graviter & luculentè sanctus Ambrosius. Ne quid turpe atque indecorum sentiamus, duo hæc, id est, & tempus & diligentiam ad considerationem rerum, examinandi gratia conferre debemus. Vide quàm parum hæc duo conferras, & audi sanctum Bernardum. Audi, quid redarguam, quid suadeam: si quod viris & sapiens, totum das actioni, considerationi nihil; laudate, in hoc non laudo: puto, quod & nemo qui à Salomone audierit, Qui minoratur actu, perit sapientiam: & quæ plura ibi habet. Itémque pauld post egregiè, ut in operando considerationem serpes, sume, inquit, exemplum de summo omnium Patre, Verbum suum emittente & retinente. Verbum tuum, consideratio tua;

qua si procedit, non recedat; sic progrediatur, ut non egrediatur; sic exeat, ut non deserat.

O te inconsultum & inconsideratum, qui nec antè, nec in ipso tibi attendas opere; hic te iterum plange, hic dole & geme, quod est in Canticis: Posuerunt me custodem in vineis, vineam meam non custodi. EGO loci huius occasione me ipsum reprehendere soleo, inquit idem sanctus Bernardus, quod animarum suscepim curam, qui meam non sufficerem custodire. Quibus ergo lachrymis rigabo sterilitatem vinea mea: omnes palmites ejus aruerunt pro inopia. Iacent sine fructu, eo quod non habeant humorem, id est, otiosæ considerationis affectum & effectum. Propone tibi praxim, quam diligentius servos cum gratia.

EODEM DIE,
IN EADEM VERBA:

Ite & vos in vineam meam. Matth. 20.

ALIA VERITAS PRACTICA.

Nullus est labor nisi sit in vinea Domini: Et in vinea Domini nullus est labor.

Ergo nullus est labor, nisi sit in vinea Domini; Et in vinea Domini nullus est labor.

SENSVS & Ratio est, quia cum labor in vinea Domini sit ille omnis labor, qui rectè & secundum Deum ordinatus est, in quacunque tandem vocatione suscipiatur, profecto si quis sit alius labor non sic rectè ordinatus, nullus censei debet, quia erit infructuosus, inutilis & vanus labor. Et labores sine fructu, & inutilia opera eorum.

Quæ quidem Veritas attentè considerata, hunc habet inter alios fructum, ut relicto labore inutili, fructuosus suscipiatur. Et cum laboris utilitas & inutilitas à rectè ordinato sine pendeat, curandum est, ut rectè semper ille ordinetur finis, quemadmodum in prima parte generatim demonstratur. Vide ibi Verbo finis, Intentio, Labor. Particulatim verò prima Propositio satis fuse probatur, Sabbato Dominicæ secundæ post Epiphaniam.

Sed ille tamen labor, qui rectè & secundum Deum ordinatur, est tam facilis & amabilis, ut pene nullus sentiat. Videte oculis vestris, quia modicum laboravi, & inveni mihi multam requiem.

Secunda item Propositio declaratur in hac secunda parte, Dominica infra Octavas Ascensionis: Et alibi satis frequenter. Vide Verbo Difficultas, Labor, Christus, amor.

EODEM DIE,

AD HÆC EVANGELICI PATRIS-FAMILIAS VERBA:

An oculus tuus nequam est, quia Ego bonus sum? Matth. 20.

VERITAS PRACTICA.

Qua parte Peccator à se timorem Dei excutit; eadem Deus peccatori timorem magis incutit.

RATIO EST, Quia peccator ea parte magis à se timorem Dei excutit, quod bonus sit Deus. Etenim quia non profertur cito contra malos sententia, absque timore ullo filii hominum perpetrare mala. Sed ex illa parte, seu ex illo nomine, Deus peccatori timorem magis incutit.

*N*am primò hinc Peccator arguitur, quod abutatur Bonitate divina, & quod ille abusus majorem denotet malitiam, & ingratitude, atque ex consequenti graviores accersat pœnas. Ne dixeris, peccavi, & quid mihi accidit triste? Altissimus enim est patiens redditor. Vide locum valde hic aptum, & ibidem Capite decimo sexto ubi præcipue perpendenda sunt Verba, quæ Justitiam Divinam eò severiorem dicunt, quò major præcesserit misericordia. Sicut qui paulatim arcum intendit, inquit sanctus Hieronymus, tempus dat alteri, ut fugiat, qui si fugere nolit, tanto fortius sagitta emissa configitur; quanto majori tempore intenso arcus fuit facta: Sic Deus, qui laneos habet pedes, sed ferreas manus, Tarditatem supplicii gravitate compensat.

Deinde verò Peccator abutitur voce Bonitatis in pravum sensum, quasi Deus sit hoc sensu bonus, ut peccatis indulgeat, nec ita moveatur ad pœnam inferendam, sicut timidi sibi persuadent. Quod certè dum Peccator cogitat, non levem Deo facit injuriam, nec leviter divinam accendit iram. Existimasti iniquè, quod ero tui similis: arguam te & statuam contra faciem tuam. Intelligite hæc, qui obliviscimini Deum: nequando rapiat, & non sit qui eripiat. **PROPTER** quid irritavit impius Deum? dixit enim in corde suo: Non requiret. Quasi diceret, longè est alia mens Dei, qui quanto magis est bonus, tanto magis malitiam detestatur & punit: ac nihil est, quod illum magis provocet ad puniendum, quàm si quis sibi forte impunitatè promittat. Nã cum sciat inde audaces fieri peccatores, hanc ut audaciam coerceat, timoremque oppositum incutiat, tum maximè pœnas exposcit à peccatore, qui minus eas timeat.

4. Reg. 21. Ut quisque audierit, tinniant amba aures eius.

O QUAM bonus & suavis est Domine spiritus tuus, ait Sapia, sed quid inde inferit? Ideoque eos, qui exerrant, corripis & de quibus peccant, admones & alloqueris, ut relicta malitia credans in te Domine. Hoc est scilicet esse bonum, exerrantes corrigere. Unde qui aliter sentit de bonitate, suo illam damno correctionem sentit, & correptas non corrigitur.

Denique, licet nullas à Deo cogitaremus immitti pœnas, & Bonitatem ejus interpretaremur solam Beneficentiam, hac etiã parte timorem Deus magis incuteret. Nam quo esset beneficentior, majora bona conferret, cum verò, Nihil sit melius quàm timor Dei, & nihil dulcius quàm respicere in mandatis Domini, ut ait expressè Sapiens, profectò vel nõ esset bonus Deus, vel Timor nõ esset melius bonum, vel illud daret Deus. Unde idem aptè Sapiens: Quam magnus qui invenit sapientiam & scientiam, sed non est super timentem Dominum. Timor Dei super omnia se superposuit. Beatus homo, cui donatum est habere timorem Dei. Qui tenet illum, cui assimilabitur?

Unde tandem concluditur, quod longè à vero & bono peccator errat, quado minus timet Deum, quia bonus est Deus: & quã verè sit dictum, Quã parte peccator à se timorem Dei excutit, eadem Deus peccatori timorem incutiat. Nam si peccator idcirco bonum esse Deum interpreteretur, quia non infligit malum, errat, & hoc ipso magis illi Deus infliget, ut hoc errore sanetur: aut si bonum hoc sensu intelligat, quasi benefaciat: non minus errat excutiendo à se timorem, cum nulla re magis benefaciat Deus, quam donando timorem Dei, unde aptè David: Prævaricantes reputavi omnes peccatores terra, qui videlicet illud negant, quod astruunt: & quod negant, affirmant; quod volunt nolunt, & quod nolunt volunt. Qui dicunt Deum sibi valde benevolũ & beneficentissimũ: & tamen nolunt ejus beneficentiã, quã nulla major est quàm timor Domini. Multa bona habebimus, si timuerimus Deum, & recesserimus ab omni peccato, & fecerimus bene.

Vide in 1. parte Feriam 3. Dominicæ 4. post Epiph. In hac secunda, Sabbatum post Pentecosten: In 3. parte Dominicam nonam post Pentecosten. In quarta, Feriam secundam & tertiam post Dominicam decimam octavam, ubi hæc Parabola rursus proponitur. Vide & Verbo Timor, Bonitas, Presumptio, Invidia, Labor.

EODEM